

Опълченците же, готови, съ торбите на гърбъ, като дѣца заприпкаха и заскачаха къмъ своите другари „кримки“. Наистина, пушката „кримка“ бѣ най любимия — нераздѣленъ другаръ на опълченеца. Той не лицемѣрно искаваше своята любовъ къмъ нея, като я гладеше и милваше, като че ли тя бѣше живо сѣщество.

— Ти, „кримко“, ще ми послужишъ да отмѣстя за падналите при Стара-Загора и Шипка другари, нѣжно и като че ли умоляюще, шепнеша нѣкой опълченецъ на своята вѣрна любима другарка „кримка“.

Ротите се построиха. Дружинния командиръ поздрави опълченците съ походъ.

— Помнете, „братци“, каза Чилиевъ, че намъ ни прѣдстои да извършимъ труденъ походъ. Ний, прѣди да се срѣщнемъ съ противника, ще трѣбва да се боримъ съ стихийните сили: студътъ, дълбокия снѣгъ и съ непроходимия Балканъ. За туй, за да останемъ побѣдители, ний трѣбва всинца задружно да дѣйствуваме, трѣбва, проче, да се придържаме о слѣдующето правило: било въ врѣме на похода или боя — всеки да пази, т. е. да не напуска опрѣдѣленото си въ ротата мѣсто, отстанали да нѣма, а на уморившите се въ врѣме на похода да помагаме, кой съ каквото може. Въ боя, както и въ миналите боеве, да дѣйствуваме задружно и рѣшително: никой да не мисли за себе си, а всеки да мисли и помага на другаря си. Патроните на вѣтъръ да не хвърляте и знайте, че тѣ ще останатъ тукъ и трѣбва, слѣдователно, да рассчитвате само на онези, които сж въ полусумкитѣ и торбитѣ ви. Най-послѣ, безъ заповѣдь нѣма и да пѣете.

Напомнявамъ на господа ротните командири, да слѣдятъ точно за изпълнението на горнята ми заповѣдь.

Най-послѣ, слѣдъ като се отслужи напѣтственъ молебенъ, раздаде се команда:

„Ружье вольно! — Шагомъ — маршъ!“

Опълченците, не изключая и офицерите, вървешката си снеса още веднажъ калпаците и набожно се прѣкръстиха, като шепнеха къмъ всевишния молитвата си. Та имаше и защо опълченците да се молятъ и благодарятъ на Бога.

Нравственното настроение на опълченците днесъ напълно гармонираше съ природата. Лицата и очите имъ бѣха свѣтли